

La primera 'premiere' de Regina Rodríguez Sirvent

L'autora de 'Les calces al sol' es treu el barret per presentar amb una gran festa la seva segona novel·la 'Crispetes de matinada'

Després de reservar l'entrada, proveir-se de crispetes, comprar el llibre, retratar-se amb les amigues al photocall, agafar una cervesa al bar i buscar lloc a la platea, els últims sense èxit —els va tocar el galliner o estar-se drets—, la música va sonar a tot drap ('Ritmo de la noche') i va aparèixer l'estrella a l'escenari. Podia ser un concert, una festa o la *premiere* d'una pel·lícula. Però era la presentació de *Crispetes de matinada* (*La Campana*), la segona novel·la de Regina Rodríguez Sirvent, l'escriptora que ho va petar amb el seu debut *Les calces al sol*. N'ha venut més de 100.000 exemplars, s'ha traduït a diverses llengües, entre elles l'anglès, i ja està en marxa una versió cinematogràfica.

No se n'ha amagat mai. Sempre ha reconegut que és una venedora nata, una confiança que potser els falta a d'altres escriptors. Posa tant de màrqueting com passió als seus llibres, i ho torna a demostrar amb *Crispetes de matinada*, una seqüela del primer que es pot llegir independentment i en què la protagonista torna a ser ella mateixa, encara més reconeixible en la imatge de portada. Per al segon llibre, aquell que després d'un gran èxit fa vertigen, s'ha tret el barret, i la fórmula per lluir cabellera ha estat lligar-se-la amb un turbant amb puntets brillants. Res pot anar malament. L'optimisme, l'humor i l'alegria sempre l'acompanyen.

No està sola en la seva gesta de convertir la lectura en un camp de diversió, on també hi ha reflexions i crítiques sobre l'habitatge i els expats, com va destacar la seva parella de ball (van moure una mica els malucs!) Antoni Bassas, que s'ha convertit en un més de la seva tropa de fans, que van aplaudir i riure entregadíssims durant tot l'acte. Hi eren les amigues de tota la vida de Puigcerdà, els de l'edifici de Barcelona que formen part de la nova història, les pediatres de la Vall d'Hebron.... i la família, esclar. Només hi faltaven en Nord i en Bruc, els seus fills, que encara són petits per sortir de nit al Paral·lel 62.

Després d'anys d'intentar escriure una novel·la seriosa, en què enganyava el seu entorn dient que anava sobre els contrabandistes, mentre feia feines de tota mena per escapolir-se de l'escriptura, es va adonar, tot formant-se a l'Ateneu Barcelonès, que la seva història personal també podia ser carn de literatura. I així va néixer el seu *alter ego* Rita Racons, que l'ha portat fins aquí, la segona aventura presentada oportunament a les portes de Sant Jordi, el dia

més comercial de l'any, que algunes veus comencen a qüestionar des de dins. La rebel·lió de les masses un segle després.

Només recordo un antecedent de posada en escena tan pomposa, però en aquella ocasió la platea del Liceu l'ocupaven un centenar de periodistes. Davant de la recreació d'un cementiri de llibres oblidats, i amb Olga Viza de presentadora, Carlos Ruiz Zafón presentava *El juego del ángel*, la segona entrega després de l'èxit espaterrant de *L'ombra del vent*. Era el 2008, havia venut milions d'exemplars del primer llibre de la tetralogia a tot el món i aquesta obra partia amb una tirada d'un milió. Tot era inaudit, però no recordo que tingués continuïtat. Fins ahir, en què el xou de la Regina, que probablement ella havia impulsat, em va recordar el de Zafón, que segurament li va venir descrit. Salvant les distàncies numèriques, a la Regina d'autenticitat no n'hi falta, i encara menys d'*storytelling*. M'envalenteixo si dic que a la propera hi haurà *merch*?

Si el Pla Nacional de Lectura funcionés, si tothom de sobte es posés a llegir, aquests *blockbusters* serien més habituals i les *premieres* de llibres un costum en un present en què tothom vol fer-se la foto. Seria una bona notícia, perquè suposo que a aquestes alçades ningú es creu que, si la literatura triomfa com desitgem, ho farà a base de vint edicions de llibres com l'últim de Miquel de Palol, *Abans més que Encara*, un volum de l'alçada d'un campanar, però que a hores d'ara només conec una persona que se l'hagi acabat. L'ha gaudit i en reconeix un valor absolut, però fins i tot a ell, que engoleix els llibres i en sap una mica força de tot, li ha costat esforç. D'esforç anem justos, però és que també necessitem alegria. I un sector potent ha de jugar a totes bandes.